

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobcov : **1/ L. S.**, bývajúci v B., **2/ J. S.**, bývajúca v B., **3/ V. D.**, bývajúci v B., **4/ M. D.**, bývajúca v B., **5/ M. R.**, bývajúci v B., **6/ D. R.**, bývajúca v B., **7/ A.. T.**, bývajúci v B., **8/ M. T.**, bývajúca v B., **9/ K. T.**, bývajúci v B., **10/ M. T.**, bývajúca v B., **11/ Z. K.**, bývajúci v B., **12/ J. O.**, bývajúca v B., **13/ D. O..**, bývajúci v B., **14/ M. T.**, bývajúci v B., **15/ E. T.**, bývajúca v B., proti žalovanému : **JUDr. I. T.**, B., správca konkurznej podstaty úpadcu J., s.r.o. B., **o určenie neplatnosti výpovedí z nájmu bytov**, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp.zn. 14 C 50/2007, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 16. decembra 2009 sp.zn. 15 Co 308/2009

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcom 1/ až 15/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom z 7. júla 2009 č.k. 14 C 50/2007-316 určil, že výpovede z nájmu bytu pre žalobcov 1/ až 12/ a 14/ až 15/ sú neplatné. Zamietol návrh žalobcu 13/. Zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcom 1/ až 12/ a 14/ až 15/ trovy konania. V odôvodnení rozhodnutia prvostupňový súd uviedol, že žalobcom v roku 2003 v čase požiadania o odkúpenie bytov do vlastníctva svedčil nájom k bytom alebo spoločný nájom manželov k bytom. Žalovaný sa vo svojich tvrdeniach dostal do logického rozporu v tom, že na jednej strane tvrdil, že žalobcovia nie sú nájomníkmi alebo spoločnými nájomníkmi bytu, a na druhej strane tvrdil a trvá na výpovedi z nájmu bytu pre porušenie povinností, ktoré vyplývajú nájomníkovi bytu z nájmovej zmluvy (platenie nájomného a platieb za služby poskytované s užívaním bytu). Tento rozpor sa ani nesnažil vysvetliť. Naliehavý právny záujem žalobcov v tomto konaní videl v tom, že treba vyriešiť otázku zániku nájomných

pomerov k bytom. Bez rozhodnutia súdu o tejto otázke je ich právne postavenie vo vzťahu k nájmu bytov neisté. Rozhodnutie nezasahuje do majetkovej podstaty úpadcu ani ju nijako neovplyvňuje. V tomto konaní sa totiž nerieši otázka (ani prejudiciálne), či úpadca má právo na zaplatenie kúpnej ceny za predané byty vo výške ako ju stanovuje zákon č. 182/1993 Z.z. alebo kúpnej ceny vo výške všeobecnej hodnoty bytu v čase predaja.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie žalovaného rozsudkom z 16. decembra 2009 č.k. 15 Co 308/2009-371 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa týkajúci sa určenia neplatnosti výpovedí nájmu bytov zo dňa 4.12.2006 danej žalobcom 1/ až 12/ a 14/ až 15/ s tým, že výpoveď nájmu daná pre žalobcu 3/ a žalobkyňu 4/ sa týka nájmu bytu č. X. Zaviazal žalovaného uhradiť žalobcom trovy konania. Odvolací súd sa stotožnil s dôvodmi rozsudku súdu prvého stupňa a považuje rozhodnutie súdu prvého stupňa za vecne správne. K uplatneným odvolacím dôvodom uviedol, že sa stotožňuje so záverom okresného súdu, že až do konca júna a to do rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 15 Co 33/2006-841 z 28. júna 2006 sa žalobcovia dôvodne domnievali, že sú vlastníkami bytov a nemajú zákonnú povinnosť platiť nájomné. Uviedol, že bolo povinnosťou žalovaného v konaní preukázať, že žalobcom doručil predpis nájmného v správnej výške za obdobie po 1.7.2006. Žalovaný dôkazné bremeno v tomto smere neunesol. Žalobcovia v konaní pred okresným súdom na pojednávaní dňa 1.4.2008 uznali, že listinu o určení mesačného nájmného s účinnosťou od 1.7.2006 prevzali až niekedy v septembri alebo októbri v roku 2006, potom je správny záver súdu prvého stupňa, že nebola splnená podmienka neplatenia nájmného v zmysle ustanovenia § 711 ods. 1 písm.d/ OZ za dobu dlhšiu ako 3 mesiace. Uviedol, že nie je opodstatnená ani odvolacia námietka žalovaného voči aktívnej legitimácii žalobcov. Žalobcovia v konaní pred súdom prvého stupňa predložili rozhodnutia o pridelení podnikového bytu vydané P. S., národný podnik, podnikové riaditeľstvo B. v roku 1982, u manželov D. zo dňa 4.6.1990 a u žalobcu Z. K. zo dňa 18.2.1988. Bytový dom, v ktorom sa nachádzajú predmetné byty bol postavený výlučne z vnútropodnikových finančných prostriedkov P. S. B. a rozhodnutia o pridelení jednotlivých bytov vydávali P.S., štátny podnik B. podľa § 25 zák. č. 41/1964 Zb. Dôkazom uzavretia dohôd o odovzdaní a prevzatí jednotlivých bytov žalobcami je i faktický stav, keď žalobcovia byty v prevažnej väčšine od roku 1982, resp. od roku 1988 užívajú a po vydaní rozhodnutia o pridelení bytov im boli vystavené evidenčné listy pre výpočet úhrady za užívanie bytu. Ohľadne námietky žalovaného voči tomu, že prvostupňový súd nesprávne sa vyporiadal s otázkou, či vôbec

mohlo prebehnúť konanie o určenie neplatnosti výpovedí z nájmu vzhľadom na vyhlásený konkurz voči spoločnosti J. s.r.o. odvolací súd uviedol, že podmienkou pre aplikáciu ustanovenia § 47 ods. 1, 4 zákona č. 7/2005 Z.z. o prerušení, resp. začatí konania je, že konanie sa týka majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi. V tomto konaní je riešená otázka, či žalovaný platne alebo neplatne vypovedal nájom bytu. Nájomca môže neplatnosť výpovede uplatniť na súde len podľa ustanovení § 711 ods. 6 OZ. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom prvostupňového súdu, že rozhodnutie v tejto veci nezasahuje do majetkovej podstaty úpadcu, nejde teda o spor týkajúci sa majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi. Je potrebné súhlasiť i so záverom okresného súdu, že bez rozhodnutia súdu o otázke platnosti (neplatnosti) výpovedí by bolo právne postavenie žalobcov vo vzťahu k nájmu bytu neisté. Odvolací súd opravil taktiež zrejmu chybu v písaní v tom, že výpoveď nájmu bytu daná pre žalobcov 3/, 4/ sa týka nájmu bytu č. X. (nakoľko takto je predmetný byt označený vo všetkých listinách v spise na nájomcov sa vzťahujúcich).

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovenia § 237 písm.f/ O.s.p. z dôvodov uvedených v § 241 ods. 2 písm.a/, b/, c/ O.s.p. K prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm.f/ O.s.p. uviedol, že je to existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. prípad, keď právne závery zo skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 16. decembra 2009 č.k. 15 Co 308/2009-371 napáda z vyššie citovaných dôvodov, t.j. z dôvodu existencie extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi a skutkovými zisteniami obsiahnutými v odôvodnení napadnutého rozsudku, teda z dôvodu porušenia povinností vyplývajúcich z ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. riadne a presvedčivo odôvodniť rozsudok ako aj z dôvodu porušenia práv žalovaného ako účastníka konania na spravodlivé súdne konanie, t.j. z dôvodu, že napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sa odňala žalovanému možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. Nesúlad medzi právnymi závermi a skutkovými zisteniami odvolacieho súdu vidí v tom, že odvolací súd nesprávne ustálil, kedy sa žalobcovia dozvedeli, že už nie sú vlastníkami predmetných bytov a teda majú platiť nájomné. Ohľadne prekážky res iudicatae uviedol, že v tomto konaní o takúto prekážku nejde, nakoľko v oboch konaniach išlo o úplne iný predmet konania, úplne

iné výpovede, výpovede zo dňa 7.7.2005 a výpovede zo dňa 4.12.2006 a to i napriek skutočnosti, že v oboch výpovediach je uvedené sčasti totožné obdobie neplatenia nájomného žalobcami. Skutočnosti uvedené v tomto bode dovolania sú dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p. Nesúhlasí ani s právnym názorom odvolacieho súdu, že žalovaný nepreukázal, že určil žalobcom nájomné do 1.7.2006 v súlade s cenovým predpisom, na základe ktorej skutočnosti sa podľa súdu žalobcovia nedostali s omeškaním platenia nájomného. Takýto názor odvolacieho súdu nie je správny, keďže z Občianskeho zákonníka je zrejmé, že nájomné pokiaľ ide o nájom bytu bude stanovené v súlade s osobitným cenovým predpisom, v žiadnom prípade však nesankcionuje porušovanie tejto povinnosti tým, že v takom prípade nie je nájomca povinný platiť nájomné vôbec. Taktiež nie je správne tvrdenie odvolacieho súdu, že od 1.7.2006 do podania výpovede z nájmu zo 4.12.2006 nebola splnená podmienka neplatenia nájomného po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. Tento záver odvolacieho súdu je absurdný, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Ide jednak o inú vadu konania v tejto časti, ako aj o nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom. Nesúhlasil ani s právnym názorom odvolacieho súdu, že pre platnosť dohody o odovzdaní a prevzatí bytu Občiansky zákonník nevyžadoval kvalifikovanú písomnú formu a že sa teda mohla platne uzavrieť aj ústne či konkludentne. Bolo by to možné len za predpokladu, že došlo medzi jej účastníkmi k zmluvnému konsenzu o jej obsahu, t.j. o podstatných náležitostiach takejto dohody. Taktiež pokiaľ ide o záver odvolacieho súdu, že o uzavretí dohôd svedčí aj faktický stav, že žalobcovia predmetné byty užívajú od roku 1982, resp. 1988, tento právny záver odvolací súd len skonštatoval, pričom v tomto smere nevykonával žiadne dokazovanie. Skutočnosti uvedené v tomto bode dovolania sú dovolacím dôvodom v zmysle ustanovenia § 237 písm.f/ O.s.p. Nakoľko z dôvodu extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi a skutkovými zisteniami odvolacieho súdu bola žalovanému odňatá možnosť pred súdom konať. Namieta aj nesprávne právne posúdenie odvolacím súdom v otázke, že predmetné konanie nezasahuje do majetkovej sféry úpadcu a teda nejde o spor v zmysle § 47 ods. 1 a 4 ZKR. Totižto predmetom tohto súdneho konania je neplatnosť výpovedí z nájmu bytov, ktoré sú zapísané v konkurznej podstate úpadcu – spoločnosti J. spol. s r.o. – už z tejto samotnej skutočnosti vyplýva, že nepochybne ide o spor týkajúci sa majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcu a teda ide o spor v zmysle § 47 ods. 1 a 4 ZKR. Skutočnosti uvedené v tomto bode dovolania sú dovolacím dôvodom v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p., t.j., že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolateľ ďalej namietal, že výrok napadnutého rozsudku je nevykonateľný, nakoľko v ňom vôbec nie

sú uvedené špecifické údaje rozsudku, ktorý mal byť týmto napadnutým rozsudkom potvrdený, odvolací súd vo výroku napadnutého rozsudku tiež opravil zrejmú chybu v písaní prvostupňového rozsudku, na čo je však v zmysle § 164 O.s.p. oprávnený súd, ktorý túto chybu v písaní urobil, napadnutý rozsudok nie je v súlade s ustanovením § 158 ods. 1 O.s.p. podpísaný predsedom súdu a odvolací súd vydal napadnutý rozsudok bez nariadenia pojednávania, hoci je s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti nepochybné, že v odvolacom konaní bolo potrebné doplniť dokazovanie a teda nariadiť pojednávanie. Navrhol zmeniť rozsudok odvolacieho súdu a žalobný návrh žalobcov v celom rozsahu zamietnuť, alternatívne napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Žalobcovia vo svojom vyjadrení navrhli dovolanie žalovaného zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či jeho opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré týmto opravným prostriedkom možno napadnúť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak smeruje proti rozsudku, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo proti rozsudku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.). V danom prípade dovolanie smeruje proti rozsudku, ktorý nevykazuje znaky niektorého z uvedených rozsudkov, preto prípustnosť dovolania z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na obsah dovolania a tiež zákonnú povinnosť skúmať, či napadnutý rozsudok nebol vydaný v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti

dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa ďalej zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Ustanovenie § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný, a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v tomto ustanovení, možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné. Pre záver o existencii niektorej z uvedených procesných väd nie je rozhodujúci subjektívny názor účastníka o tom, že v konaní došlo k jednej z týchto väd, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Žalovaný vady konania v zmysle § 237 písm.a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

V dovolaní sa namieta existencia vady konania v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

K odňatiu možnosti žalovaného pred súdom konať malo podľa jeho názoru dôjsť tým, že z dôvodov existencie extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi a skutkovými zisteniami odvolacieho súdu obsiahnutými v odôvodnení napadnutého rozsudku a teda z dôvodu porušenia povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. riadne a presvedčivo odôvodniť rozsudok ako aj z dôvodu porušenia práva žalovaného ako účastníka konania na spravodlivé súdne konanie, t.j. z dôvodu že napadnutým rozsudkom krajský súd odňal žalovanému možnosť konať pred súdom.

Na námietku dovolateľa spochybňujúcu správnosť zistenia skutkových záverov nižších súdov, či nedostatočne zisteného skutkového stavu veci – v tomto smere bol Najvyšší súd viazaný ako rozsahom, tak i obsahom podaného dovolania – možno uviesť len to, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm.a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať ako revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, tak ani prieskumom nimi vykonaného dokazovania.

Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou tretou inštanciou, ktorý by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z tohto dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z omedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2, in fine O.s.p. (Arg. „dokazovanie však nevykonáva“). Teda nejde o vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. a konaním nižších súdov nebola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm.f/ O.s.p.

Rovnako je na tomto mieste potrebné uviesť, že procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. nezakladá ani to, pokiaľ súdy svoje rozhodnutie založili na neúplných skutkových zisteniach. Nedostatočné skutkové zistenie má za následok vydanie vecne nesprávneho rozhodnutia súdu, samo osebe ale nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p.

Inou vadou konania (§ 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p.), na ktorú musí dovolací súd prihliadnúť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná (§ 242 ods. 1 O.s.p.), je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Iná vada konania je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Z hľadiska dovolateľom tvrdenej existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde). Vada tejto povahy je síce relevantným dovolacím dôvodom, ktorý možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, sama osebe (i keby k nej skutočne došlo) ale prípustnosť dovolania nezakladá. Či už teda konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, bolo alebo nebolo postihnuté procesnou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p. (dovolací súd napadnuté rozhodnutie z tohto aspektu neposudzoval), nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Žalovaný v dovolaní ďalej namieta, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. K odňatiu možnosti dovolateľa pred súdom konať nemohli viesť ani právne závery, na ktorých založili svoje rozhodnutia, lebo ustanovenie § 237 písm.f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti s výlučne faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm.f/ O.s.p., pretože súd svojím rozhodovaním neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné právo účastníka. Či už teda súdy napadnuté rozhodnutia založili na správnom alebo nesprávnom právnom posúdení veci (dovolací súd rozhodnutia z tohto aspektu neposudzoval), neodňali tým žalovanému možnosť pred súdom konať (§ 237 písm.f/ O.s.p.).

Nakoľko prípustnosť dovolania žalovanému nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z § 237 O.s.p., odmietol Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie v súlade s ustanovením § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. Pritom,

riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní nebol žalovaný úspešný a právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalobcom (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalobcom 1/ až 15/ náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nebol podaný návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. septembra 2010

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová